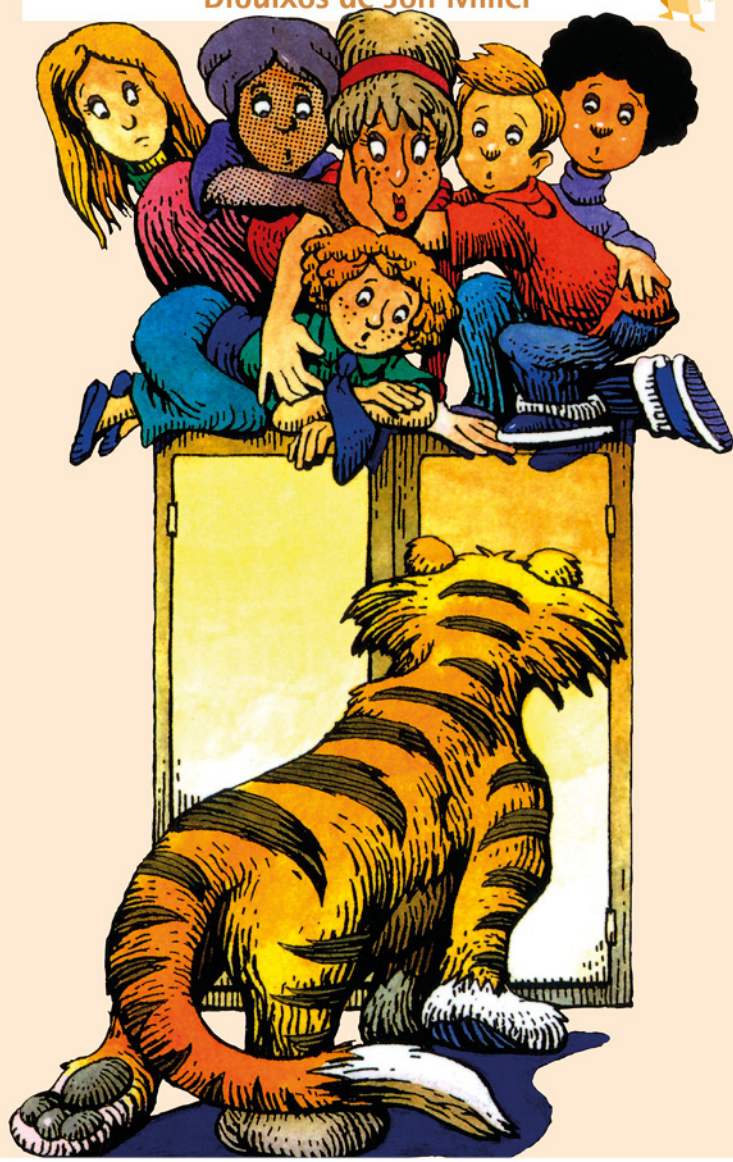

EL MICALET GALÀCTIC

Alícia i els tigres

Alexander McCall Smith

Dibuixos de Jon Miller

Capítol primer

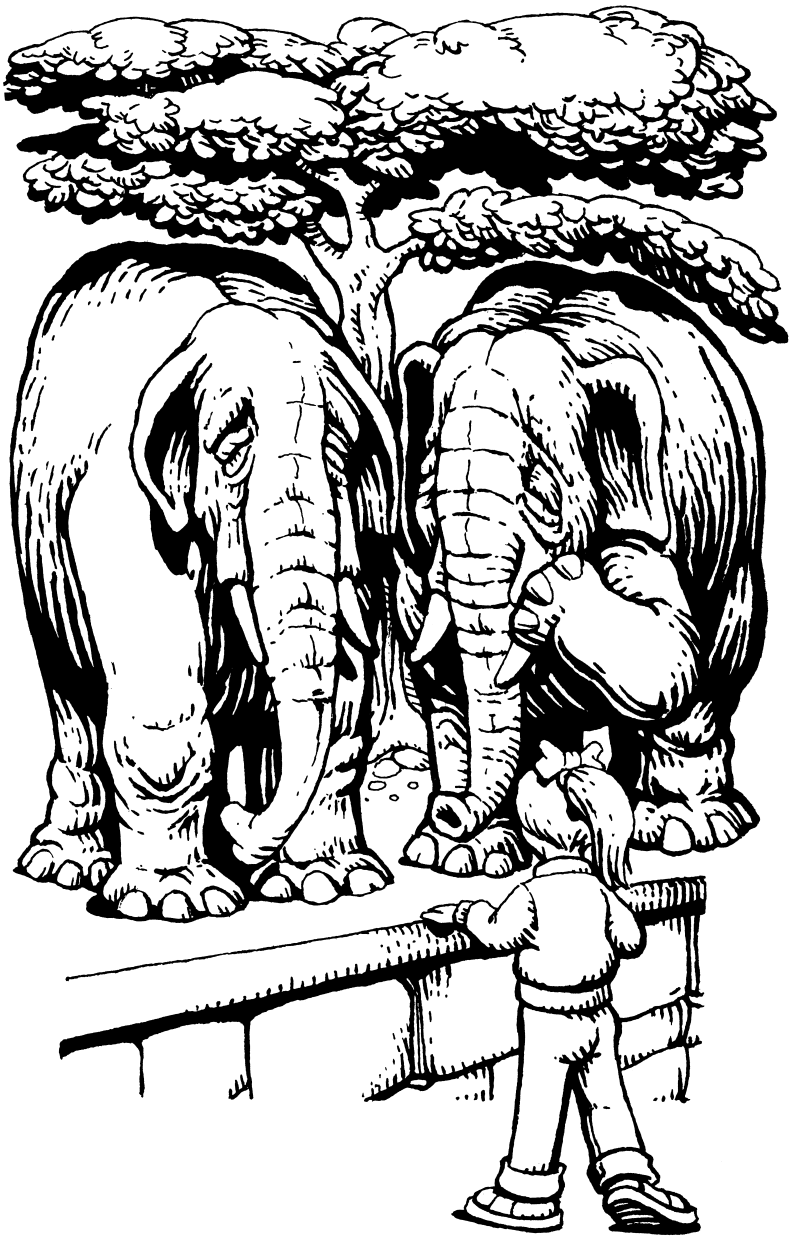
A la ciutat on vivia Alícia, el zoològic era l'única cosa important que hi havia. Altres ciutats tenien jardins i llacs o, encara millor, parcs d'atraccions que, a la gent, li agradava visitar, però la ciutat d'Alícia no tenia res de tot això. Només hi havia el zoo.

¡Si haguera sigut un bon zoo...! Però no ho era. Les gàbies eren velles i un poc menu-

des. A més, pareixia com si els animals no menjaren suficient. I per tots els racons del zoo feia pudor.

A pesar de tots aquells inconvenients, Alícia encara s'ho passava bé visitant-lo. Li agradava passejar pels estrets camins, entre les gàbies i els tancats. A la gàbia de les mones, li agradava contemplar-les, veure com es gronxaven de branca a branca i com feien carasses a la gent. També es divertia mirant com menjaven els pingüins. Sempre hi havia un lloc on anar, encara que no fóra un zoo massa bo.

Deixant de banda els animals menuts, hi havia una bona quantitat de bèsties grans. Hi havia dos elefants de l'Índia. Eren molt grans i molt vells. Ja no podien caminar massa, de manera que es quedaven drets, davall d'un arbre, i semblava com si cridaren. També hi havia una parella de girafes. Havien sigut molt altes, però ara, amb els anys, pareixia que

s'havien corbat. La major part del temps feien l'efecte d'estar adormides.

No obstant això, entre els animals grans, els d'aspecte més infeliç eren els dos tigres. Els seus noms eren Mah-Var i Mah-Baja, i passejaven per la gàbia tot el dia com si estigueren buscant una eixida. Portaven, les seues ratlles amb orgull, però, com la resta dels animals, estaven prims i raquítics. Davall la pell, on se'ls haurien d'haver notat els volums dels músculs, només destacaven els ossos. A l'extrem mateix de les seues precioses potes, on les sarpes haurien d'haver semblat terrífics punxons, hi havia unes puntetes blanques. I les dents, que haurien d'haver tingut una blancor lluenta en la foscor i tot, les tenien groguenques i esmussades.

Eren molt infeliços. Quan passejaven per la gàbia (que era massa menuda per a uns animals tan grans) o quan es gitaven, panteixant, els dies calorosos, pensaven en la jungla, d'on

els havien trets quan eren uns cadells. D'això feia molt de temps, però ells encara tenien desitjos de llibertat.

A Alícia, li agradava quedar-se dreta davant la gàbia i mirar els tigres de dins. A pesar que un vidre gros la separava dels dos animals salvatges, sentia una miqueta de por. Sense el vidre, hauria sigut ben fàcil per als tigres pegar un bot i caure als seus peus. I si això arribava a passar... Bé, sense voler, deixava córrer la imaginació. ¿A què devia assemblar-se ser menjada per un tigre? ¿Li farien una gran ferida o bé seria una cosa ràpida, com quan el dentista li llevava una dent? ¿Se la menjarien els tigres en dos mosos, o en tres? ¿Què farien amb els seus dits? Aquestes eren les preguntes que es feia mentre els tigres la miraven de reüll, amb els seus ullots negres.

Aquells dos tigres, naturalment, no eren gens perillosos. Alícia, un dia, havia vist un

vigilant netejant la gàbia i havia observat que l'home no donava cap importància als tigres, que pegaven voltes darrere d'ell. Mah-Var es va posar al costat del vigilat i va bramar mostrant unes dents velles i grogues. L'home, amb tota la raó del món, li va pegar amb la granera als morros. Per a sorpresa d'Àlicia, el tigre se n'apartà, gemegant, amb la cua entre les potes.

Quan el vigilat va acabar, Àlicia li va preguntar si no havia tingut por en la gàbia.

—¡Déu del cel! —va contestar el vigilant amb un somriure—. ¿Vols que et diga un secret? Aquestes velles criatures poden semblar tigres, però en realitat no són més perillosos que uns gatets. I això —va afegir somrient mentre se n'anava— no és massa terrorífic ¿no et pareix?

Capítol segon

Era un dissabte de vesprada. Alícia se n'havia anat al zoo amb dos amics. A ells, els agradava passar tot el temps davant la gàbia de les mones i, per això, ella els va deixar i se'n va anar a veure altres animals. Els elefants no feien res, per tant no es va parar massa temps. Les girafes encara continuaven dretes, amb els caps inclinats, de manera que també

els va dir adéu de seguida. Només quedaven els tigres.

Mah-Var rosegava un os i, quan hi clavava les dents, feia un soroll horrible i esmussador. Mah-Baja dormia recolzada sobre el tronc d'un arbre que hi havia enmig de la gàbia. Alícia es va detindre davant la barrera de vidre i va mirar atentament els tigres. Després, suau-ment, hi va pegar colpets per veure si despertava Mah-Baja.

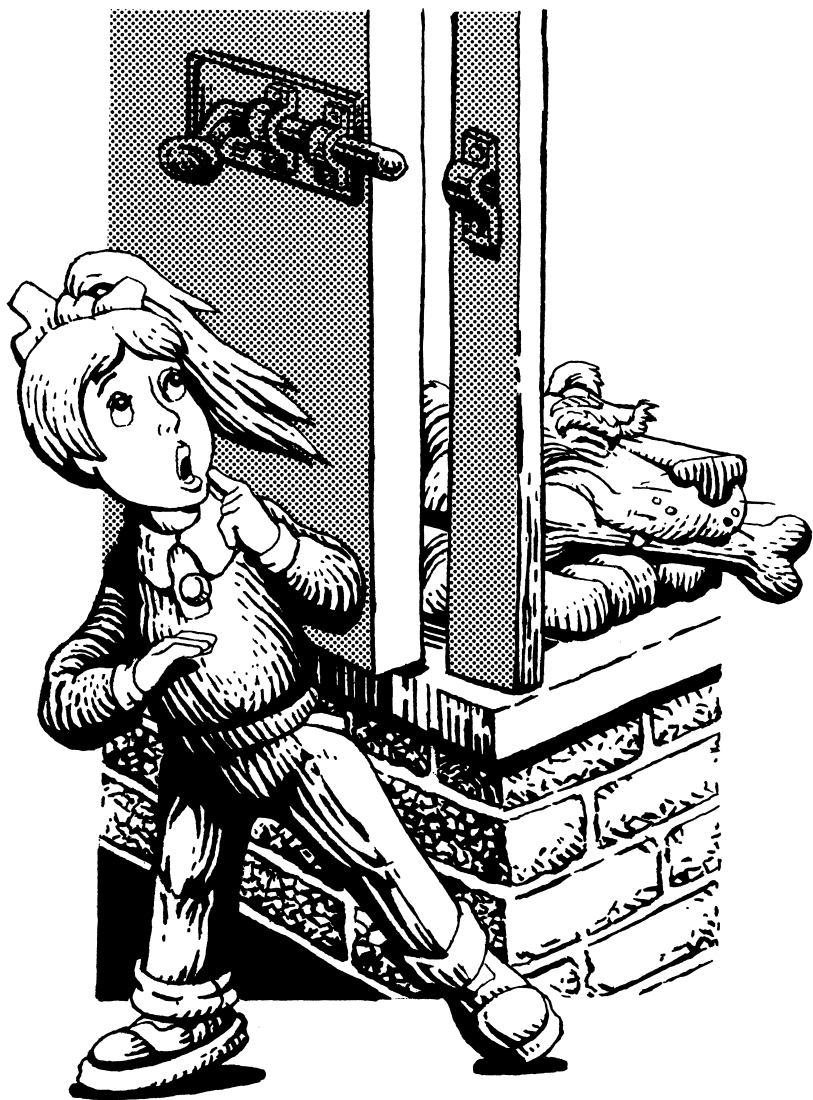
Mah-Baja va obrir un ull i, després, el tancà. Va tractar de bramar, però, de tan cansada com es trobava, va llançar un so que s'assemblava més bé a un singlot. ¿Quina altra cosa podia fer l'animal? Era difícil comportar-se com un autèntic tigre quan es vivia en una gàbia com aquella.

Alícia mirava Mah-Baja, que es trobava gitada sobre el tronc de l'arbre. Li feia llàstima. Li sabia mal veure-la en una gabieta. ¡Com d'avorrida deuria resultar-li la vida! Si almenys

poguera eixir-se'n... Si almenys poguera enfilarse per un autèntic arbre i no només per un vell tronc sense fulles i mig podrit.

Alícia va mirar el rellotge. Es feia tard i tancarien el zoo als pocs minuts. Va pensar que havia de buscar els seus amics a la gàbia de les mones i dir-los que era hora de tornar-se'n a casa. Començava a allunyar-se de la gàbia dels tigres per davant la gran porta d'acer, per on els vigilants els llançaven el menjar, quan es va quedar de pedra. Havia vist una cosa molt estranya. La porta de la gàbia dels tigres, que normalment es trobava ben tancada, era oberta. Millor dit, només es veia lleugerament entreoberta, però una empenta, per fluixa que fóra, seria capaç d'obrir-la.

Alícia no s'ho va pensar ni un moment. Els vigilants, normalment tan cautelosos, aquesta vegada havien comés una greu imprudència. Si un tigre topava contra la porta...

Alícia va mirar al seu voltant. No hi havia cap vigilant a la vista. ¿Havia d'anar a l'oficina a cridar-ne un o havia de deixar-ho córrer? ¿Seria molt important si els tigres s'escapaven? Sabia que mai no farien mal a ningú, i estaria molt bé que pogueren tindre, de nou, una miqueta de llibertat. Sí, ¿per què no? ¿Per què els tigres no podien ser lliures, de nou, encara que només fóra per un dia?

Sense dir res sobre la porta oberta, Alícia va deixar enrere la gàbia i va anar a reunir-se amb els amics.

—¡Adéu! —va murmurar als tigres amb veu baixeta—. ¡Passeu-vos-ho bé!